

Marco Antonio Montes de Oca

Burkeževo slovo

Obrabila se je moja obleka iz pisanega prahu,
na dnu morja sem pustil svoja duhovniška oblačila;
slep sem obstal ob močvari,
ob reki, ki je oslabela od udarcev
svoje lastne pene.

Zaman sem iskal svojo podobo,
se opazoval v zrcalu, temnem od sončnic;
izgubil sem nesmrtni sijaj in ga
počasi stopil,
in tudi svojo flanelo za čiščenje lune
in pristanišče, kjer večer pade na kolena.

Izgubil sem pritikline svojega drobovja,
a razkošje človeka, ki nima ničesar,
stara pogled, ki je rasel
s krutostjo, s katero steblo sledi listom.

Kje bodo ostale moje palače iz vode in sanj,
kje veliki beli listi,
ki jih je zima stresla z drevesa?

Orli iz središča zemlje,
luči, ki si jih je izmislila žagovina,
vse moje dobrine, komaj izmerljive z utripi
in radostjo,
v katerih gubah nereda so našle grob?

Gospe in gospodje, kamni in ptice:
lepota življenja je tisto, kar nas dela
tako revne,
lepota življenja,
to, kar nas počasi spreminja v norce.

O, gospodje, gospe, otroci, rože,
 moje srce je zdaj zadnjič tu pred vami:
 obrabila se je moja obleka iz pisanega prahu
 in na dnu morja sem pustil svoja duhovniška oblačila.

Za spominom

Na kolenih v trebuhu svoje matere
 Nisem delal nič drugega, kot molil,
 Skozi režo njenih dišečih ust
 Me je včasih presenetil sijaj od zunaj;
 O resničnosti nisem vedel ničesar,
 A ko se je smejala,
 Se je neki mediteranski ogenj usedel
 Na krhko bruno mojega okostja.

Bilo je jutro, ki ga nisem predvidel.
 In v tistih predvečerih slavja in bede
 Sem lahko slišal odmev toče
 Skozi živčno okno iz mesa;
 Klečal sem nekaj mesecev,
 Varoval svoje orožje,
 Štel trenutke, enakomerne dihe,
 Ki so me ločili od polarne noči.

Kmalu sem zgrabil za življenje
 S temi majhnimi rokami,
 Ki so komaj držala v pesti golobje jajce;
 Igral sem se, da bi ukrivil, v tisoč pomenov,
 Kot zlato žico,
 Očarljiv žarek, ki me je pošiljal
 V neko drugo bivanje.

Lasje in noge so z lahnim hrupom
 Pozdravljali pasjednevne semafore.
 Potem sem potegnil do svojih ustnic
 Odejo iz meglice, ki sem jo sam nadihal,
 In sem zaspal v neizmerni sreči,
 Ki jo občuti nekdo, ko spozna zrak.

Sporočilo mojim hčerkam

Z neko jezo
Sem pobral s tal vaše pižame,
Ki jih drugič pustite lepo zložene na stolu,
Že pripravljene, da jih nežna materina roka
Namesti pod rjuhe,
Da se grejejo do večera.

Kakšen nered!
Kakšna naglica, tečete na vrt,
kjer psica oblizuje bele snežene kosmiče
Pravkar rojenih psičkov.

Male moje,
Davi se mi je zameglilo
V zenicah, slabo posušenih,
Ko sem pomislil, da sem vas tako slabo branil
Z neuporabnim ščitom
Svoje obrabljene kravate.

Male moje,
Dihanje se plača z življenjem
In vem, da boste morale odpreti denarnice
In plačati velik račun za užitke.
Vaše zemeljske oči ne morejo
Odvrniti od vas ene same bolečine
In nima smisla, da oprezujem
Skozi zavese,
Če vstopi življenje s svojimi železnimi nogami,
Da bi vas nespretno zbudilo
S perjem lačnih jastrebov.
Vsekakor vas prosim:
Ne verjemite, da je to prestrašeno objokovanje
Vsa moja dediščina.

Zapuščam vam ta svet, lepo obarvan z opoldnevom,
Žarke, ki jih morate zibati v svojem naročju,
Kot do kraja scefrane punčke;
In Jezus, otrok, tako zelo mož,
Odkar je slišal prvo salvo tišine,
Jo je vam pustil kot zvezdo, ki se uči hoditi
Po najvišjih vrhovih vaših prsnih bradavic.

Računajte tudi na kri mojih dedov,
Dovolj dobro, da z njo umijete najbolj umazano steklo,
Zelo čista v zadostnih količinah,
Da pozvanja znotraj,
Ko umrejo zvonovi.

Male moje,
Pojdite na vrt,
Medtem se vaš oče odpočije.
In potem zloži vaše pižame
In moli s sklenjenimi rokami,
Da bi vam bil lahko za nekaj koristen,
Maziljen ščit obrabljene kravate.

Mehiški pesnik **Marco Antonio Montes de Oca** se je rodil leta 1932 v mehiškem glavnem mestu. Tam živi kot korektor pri neki založbi. Je najbolj značilen predstavnik mlade mehiške poezije. Izhaja iz skupine, imenovane »Generacija 40«. Njegova poezija je svetla, polna razvnetih tonov, ki razkrivajo svet v njegovih kontrastih in nevarnih položajih. S tem je ustavljal tisti tok mehiške poezije, ki se je ukvarjal predvsem s temo smrti, s katero je obsedena sodobna mehiška poezija največjih pesniških ustvarjalcev. Objavil je številne pesniške zbirke, omeniti velja predvsem: *Preden sine jutro, pojejo ptice* (1959), *Pesmi o soncu, ki se ga ne dá doseči* (1961), *Temelj navdušenja* (1963), *Njiva v raju* (1964), *Zagovor na sodišču* (1967).